

บทที่ 1

บทนำ

การส่งออกสินค้าเนื้อไก่ของประเทศไทยในปี 2550 มีประมาณ 330,000 ตัน มูลค่า 34,500 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 93 ของสินค้าปศุสัตว์ที่ส่งออกทั้งหมด โดยประเทศไทยเริ่มส่งออกเนื้อไก่ครั้งแรกในปี 2516 ในลักษณะสินค้าไก่ทั้งตัวแช่แข็งไปยังประเทศญี่ปุ่น จนกระทั่งปัจจุบันได้พัฒนาการส่งออกจากเนื้อไก่ทั้งตัวไปเป็นเนื้อไก่แปรรูปพร้อมปรุงสุกกึ่งรับประทานได้ทันที (ready to eat) ช่วยนำเงินตราจากต่างประเทศเข้ามาอย่างมหาศาล ดังเช่นในปี 2534 ประเทศไทยส่งออกสินค้าไก่ทั้งหมด (ไก่สดแช่แข็งและไก่แปรรูป) เป็นมูลค่า 419 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในขณะที่ปี 2548 สามารถส่งออกได้ถึง 682 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือเท่ากับประมาณ 23,870 ล้านบาท โดยมีสัดส่วนการส่งออก (เฉพาะเนื้อไก่แปรรูป) ไปสู่ตลาดกลุ่มประเทศสหภาพยุโรป (EU) เท่ากับร้อยละ 48 ญี่ปุ่นร้อยละ 42 และตลาดอื่นๆ ร้อยละ 10 แต่เนื่องจากการค้ากับต่างประเทศมักจะมีภารกิจกันการค้าในรูปแบบต่างๆ ทั้งในด้านมาตรการภาษีหรือการกำหนดโควตา รวมทั้งด้านที่ไม่ใช่มาตรการทางภาษี เช่น มาตรฐานสุขอนามัยที่เข้มงวด เป็นต้น การพัฒนาตลาดของอุตสาหกรรมไก่เนื้อจึงต้องเผชิญกับข้อจำกัดการส่งออกไปยังตลาดสหภาพยุโรปและญี่ปุ่น ทำให้การขยายตัวของปริมาณการผลิตไม่สามารถคาดการณ์ได้ ส่วนหนึ่งจำเป็นต้องพึ่งพาการบริโภคภายในประเทศบ่อยครั้งที่ราคาลูกไก่เนื้อและราคาไก่เนื้อได้ลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อการส่งออกและการบริโภคภายในประเทศไม่สามารถรองรับปริมาณการผลิตที่เพิ่มขึ้นได้ กลุ่มผู้ผลิตลูกไก่จำเป็นต้องใช้มาตรการควบคุมปริมาณลูกไก่ให้เหมาะสมกับความต้องการใช้ทั้งภายในและต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อมิให้เกิดภาวะผลผลิตล้นตลาด (over supply) ซึ่งส่งผลให้ราคาไก่เนื้อตกต่ำ ในกรณีดังกล่าวผู้ผลิตลูกไก่หรือโรงฟักไข่จะชะลอการนำเข้ามีเชื้อเข้าฟักด้วยการเก็บสต็อกไข่ฟักไว้เป็นเวลานานขึ้น และเมื่อนำไข่ดังกล่าวเข้าฟักจะมีผลทำให้อัตราการฟักออกเป็นตัวลดลง ซึ่งจะลดมากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการเก็บรักษาและระยะเวลาในการเก็บไข่ก่อนเข้าฟัก ดังนั้นเพื่อลดความเสี่ยงจากการเก็บไข่ฟักไว้ในห้องเย็นเป็นเวลานาน จึงมีผู้พยายามหาวิธีการเก็บแบบต่างๆ มาใช้ เช่น การใส่ในถุงพลาสติก (cryovac) เพื่อลดการสูญเสียความชื้นและลดการระเหยของก๊าซออกจากฟองไข่ การวางไข่ในถาดกระดาษแทนถาดพลาสติก หรือการวางไข่โดยนำด้านป้านลงแทนการวางไข่แบบปกติ (วางด้านป้านขึ้น) ซึ่งอาจจะช่วยเพิ่มอัตราการฟักออกให้สูงขึ้นกว่าการเก็บรักษาไข่ฟักด้วยวิธี

แบบเดิม อย่างไรก็ตามผลของวิธีการเก็บรักษาไข่ฟักเหล่านี้ยังไม่มีข้อสรุปที่สามารถนำไปใช้ได้
ในทางปฏิบัติ ดังนั้นจึงควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อโรงฟักไข่ในกรณีที่
จำเป็นต้องเก็บไข่ฟักไว้เป็นเวลานานกว่าปกติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงผลของระยะเวลาและวิธีการเก็บรักษาไข่ก่อนนำเข้าฟักต่ออัตราการฟักออก
และค่า pH ในไข่ขาวของไข่จากไก่เนื้อพ่อแม่พันธุ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ได้วิธีการเก็บรักษาไข่ฟักที่เหมาะสม เมื่อเก็บไว้ในห้องเย็นเก็บไข่เป็นเวลานานกว่าปกติ
(14 - 28 วัน) ช่วยให้ได้อัตราการฟักออกของไข่ของไก่เนื้อแม่พันธุ์ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อโรง
ฟักไข่ในการช่วยลดต้นทุนการผลิตในเชิงพาณิชย์